

Kedves Testvérek!

Az evangélium szövegében újból és újból elhangzik ez a nagyon egyszerű kis mondat: „A menyegző kész. A lakoma kész van. Elkészítettük a vacsorát, a lakomát, és mindent, ami ehhez kell. Már kész van.” Arról szeretnék beszélni, hogy azzal áll elénk Jézus, - kétezer évvel ezelőtt a nép „véneinek”, és a vallási előljáróknak mondta el ezt a történetet – de a fő üzenete az volt, hogy Isten országa készen van. Ami igazán fontos nektek, mert ti azt várjátok, hogy jöjjön el a Messiás, és teljesejék ki Izrael országa. A prófétai ígéretek pedig mind-mind megvalósuljanak. Ennek az összefüggésében megrendítő az, hogy miközben Jézus csak ebben a történetben elmondja vagy ötször, hogy kész van, hogy kész van, gyertek, mert kész van, és a történet ezzel fejeződik be: Aztán megtelt a lakodalmas ház, tehát kész van, ez egész biztos.

Pont azok, akik maguk arra hivatkoztak, és úgy élték ezt meg: „Hát mi ezt várjuk, mi ezt akarjuk, mi ezért cselekszünk, ezért dobban a szívünk.”, milyen döbbenetesen nem ismerték föl, nem látták meg, nem hallották, és nem értették, hogy kész van, hogy itt van, köztük van az Isten országa, hogy megvan, hogy megragadható, vagy önmagunkat átadhatják neki. Hogyan lehetséges ez? Hogyan lehetséges ez, hogy van egy lakodalom, egy menyegző, és ötször hívnak bennünket, és mintha semmi nem történt volna? Hogyan lehetséges ez, hogy itt van az Isten országa, és ötször hívnak bennünket, és mintha semmi nem történt volna? Szeretnék néhány gondolatot ehhez fűzni, hogy hogyan lehetséges ez, mégpedig azoknak a bölcsessége alapján, akiknek ez a tudománya.

Az első gondolat így szól: Nagyon sokan vannak olyanok, akik azért nem látnak, nem hallanak, mert amikor egyszer csak jön valami változás, az úgy kikezdi a biztonságérzetüket, hogy inkább engedik, hogy vesszen a megtapasztalás. Köztünk is lehetnek olyanok, akik itt ülünk, és körbe nézünk, olyanok, akikre azt mondják, hogy vírustagadók. Miért tagadja valaki ezt? Például azért, mert hogyha el kell ismernem, hogy ez egy valós veszély, hogy ezzel akkor nekem most dolgom van. Bizonyos megszokásokat abba kell hagynom, és új megszokásokat a kimunkálására van szükségem, akkor ez kétség kívül szorongást fog kelteni. Kétség kívül megjelenhet az aggodalom és a bizonytalanság, hogy most akkor ezután ez hogyan is lesz? Ezért sokkal egyszerűbbnek tűnik föl, hogy inkább tagadjuk az egészet. Szóval, csak azért, hogy ő neki a lelki egyensúlya, a biztonságérzete, megmaradjon.

Második gondolat. Lehetséges az is, hogy valaki például értékekre hivatkozik, értékeknek a megszállottjává válik. Azt mondják a tudósok, hogy az is lehetséges ám, hogy valaki olyan egyoldalúan csak kizárólagosan bizonyos értékekre figyel, hogy ez a hallatlanul egyoldalú figyelem, ez már-már megszállottság számba megy nála. Ez a nagyon egyoldalú figyelem, és bizonyos értékeknek a kiragadása az értékeknek, és annak a csodás lakomának a színpompájából, és abból, hogy mindenki oda meg van hívva, ez lehetővé teszi számára azt, hogy félelem ébredjen a lelkében. Ezért teljesen figyelmen kívül tudjuk hallani a meghívó szót a közös ünneplésre és lakomára.

A harmadik gondolat. Kétség kívül lehetséges az, hogy bizonyos vallásos elemekre hivatkozva, éppen bizonyos vallásgyakorlatok által válunk egészen vakká. Arra gondolok, ami gyermek-koromban nagyon megragadott, hogy az egyik gazdáról mondták, aki időnként elment terményt lopni, hogy amikor tököt ment lopni, akkor azzal kezdte, hogy „Na, Uram Jézus segíts. Nyilván, hogy elbírja a tököt.” Hát, ez igazán sajátos formája a vallási vakságnak, annak, hogy valaki egyáltalán ne hallja meg, hogy Isten törvényeit, hogy ne lopjon, amire figyelmezteti, mire szeretné vezetni őt, vagy esetleg a Szentlélek indítaná.

A negyedik, hogy nem tudom, ti hogyan vagytok ezzel, de mikor belenézünk a tükörbe, talán el-elgondolkozunk azon, hogy: „Tulajdonképpen jól nézek én ki idebent? Szép az én lelkem?” Ilyenkor szoktam mondani a diákoknak, ha nem vagy megelégedve, akkor „ne a

tükröt törd össze.” Hogy ahogy belenézünk a saját szemünkbe, és fölteszük ezt a kérdést, szép-e ma a lelkem? Ott van bennünk a vágy, hogy a szemem keresztül rákérdezzek a lelkemre, azt mondhassam: „Én azért úgy többé-kevésbé jó ember vagyok. Egy olyan rendes ember.” Annyira mély ez a vágy, hogy pozitívan láthatjuk magunkat, hogy nem egyszer a gyakorlattal szemben is fölntartjuk az önmagunkról alkotott pozitív képet.

És végül az ötödik, amitől nem halljuk a meghívót, nem látjuk azt, hogy ki hív meg bennünket. Ez pedig, hogy nem csak az önmagunkról alkotott pozitív képet akarhatjuk minden áron fölntartani. Létezik olyan, hogy közösségi vakság, és közösségi süketség. Amikor ezt együtt is tudjuk csinálni, és akkor az talán még nagyobb süketség, és még nagyobb vakság. Könnyen hozzájárul bizonyos értékeknek a kiemelése és valamiféle sajátos ideológiai köntösbe öltözése. Már nem az igazság az, ami mozgat bennünket. Már valami ideológiáról van szó. Mindezzel összefüggésbe kerül egy túlzó tekintélytisztelet, és a rendszert az zárja le. Ha ezek az elemek összeállnak bármely intézményben, csoportban, akkor nagy esélyünk van arra nézve, hogy a csoportos süketségbe és vakságba hulljunk.

Hadd idézzem itt most Hamvas Bélát. Olyan eredetinek tartom a gondolatát, azt mondja: „Kétség kívül, az utolsó ítéleten – ahogy ő mondja – sokaknak külön fognak harsonázni. Egyszerűen azért, mert ő nekik először ébresztőt kell fűjni, hogy utána meghallják a harsonát.”

Ahogy halljuk ezt a történetet, van benne azért egy rész, emlékeztek, hogy aztán a király – persze egy példabeszéd ez – nagyon dühös lesz, és elég durván elbánik azokkal, akik elutasítják. Hogy hat ez ránk? Olyan érdekesnek tartom, ahogy meghallgatjuk néha Jézusnak egy-egy ilyen elég, hát, olyan a lelket megkarcolni tudó példabeszédjét, hogy megjelenhet bennünk némi bizonytalanság és félelem. Azt tartom nagyon elgondolkoztatónak, hogy amikor megjelenik egy-egy történetben, vagy egy történettel összefüggésben az, hogy „Jaj! Ez most azért nem volt olyan kedves.” Hogy érdekes módon, meg szokott velünk történni az, amiről maga a példabeszéd szól. Ez pedig az, hogy elindul egy nem tudatos belső munkánk arra nézve, hogy azt a rossz érzést, amit maga a példabeszéd is bennünk kelt, azt valahogy eltüntessük magunkból. És ha ezt egy képben kellene megragadnom, azt mondanám, a helyzet ahhoz hasonlít, mint amikor mondjuk egy családi házban tűz üt ki valahol, és az édesapa beszalad a gyerekszobába, és a gyerekek nagyon mélyen alszanak. A gyerekek nagyon mélyen alszanak, az apa odamegy, és nem azt fogja mondani, hogy: „Kicsikéim... egyre melegebb van. Halljátok, kicsikéim? Apa nagyon szeret titeket. Hát, ébredjete föl...!” Valószínű az apa odamegy, és a szeretetének a megnyilatkozása az lesz, hogy fölkapja őket... Ha már a kezében az egyik gyerek, meg a másik, és már szalad is velük kifelé.

Nem tudom, volt-e veletek olyan, hogy kicsit később érkezettek mondjuk egy lakodalomba, vagy egy jó bulira, ami a barátaitokkal együtt volt, és olyan jól esett ott lenni. Nem egyszer megtörténik az, hogy éppen arra toppanunk be, hogy van egy hatalmas nevetés, és úgy látjuk valóban jó azoknak, akik ott vannak. Ugye ilyenkor szoktunk valami olyasmit mondani, hogy úgy odanézzünk, egy kicsi csalódottsággal, egy kis fájdalommal: „Kimaradtam valami jóból?” És miután ott olyanok vannak, akik szeretnek minket, azt fogják mondani például: „Hát... De tudod, éppen azon nevetünk, hogy...” És abban a pillanatban már mi is ennek az egésznek a részeivé leszünk. Mert abban a pillanatban lesznek a barátaink, akik oda behívnak, és meghívják, és azt akarják, mert nekik is az esik jól, hogy most már még többen élvezzük ezt a jót. Ez a történet a jóról szól, amire Isten meghív bennünket, azzal a vággyal és készlettel, hogy: „Ki ne maradjunk már, ebből a jóból!”